

บทนำ

Athenian University คือมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลกที่ตั้งอยู่บนเกาะเอเธนส์ใจกลางมหาสมุทร นักศึกษาของที่นี่แบ่งออกเป็นสามพวกด้วยกันซึ่งก็คือโดมทั้งสามโดมอันได้แก่...

โดมไวท์ฟิลด์ (White Field) สำหรับพวกที่มีมันสมองชาญฉลาดมากเกินกว่ามนุษย์ทั่วไป ว่ากันว่าเซลล์สมองของคนในโดมนี้ประกอบด้วยอนุมูลอิสระแปรปลี่ยนตัวได้ จนคนทั่วไปพากันรังเกียจ

โดมบลูคาสเซิล (Blue Castle) สำหรับพวกบ้านรวยอลังการ รวยไม่เลือกหน้า รวยไม่มีสิ้นไม่มีสุด รวยจนไม่มีใครอยากคบเลยต้องคบกันเอง --

และสุดท้ายคือโดมเรดโอเชียน (Red Ocean) โดมที่เต็มไปด้วยเด็กมีอิทธิพล เหล่าสมาชิกในโดมเรดโอเชียนมีประชากรชายมากถึงเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ นี่คือโดมที่รวมพวกวายร้ายหล่อชั้นเทพเอาไว้!

ท่ามกลางนักศึกษาคุณภาพชั้นเรดในเอเธเนียนแล้วยังมีประธานทั้งสามโดมที่จัดได้ว่าเป็นบุคคลากรชั้นยอด (?) ของมหาวิทยาลัย ซึ่งก็คือ 'ไอนิกซ์ พรอม ฮัทเทิล' แห่งไวท์ฟิลด์ เขาคือชายหนุ่มผู้เย็นชาแบบ

ซึ่งก็อาจจะใส่ใจใครนอกจากตัวเองและแมวที่เลี้ยงเอาไว้ (แกมมันยังมีชื่อเวอร์ทีสุดในแปดโลก) ว่ากันว่าเขามีชีวิตอยู่ด้วยการกินข้อมูลจากหนังสือเป็นอาหาร แกมถ้าไม่ติดว่ามีแฟนสวยแถมรวยแล้ว สาวๆ คงถอดใจยกเขาให้เป็นสามีของเอเลี่ยนสมองโตนอกโลกแน่

ตามมาด้วย 'ไฟเรท ลูซิเอโน เดอลอชเซ่' ประธานโดมมั่งคั่งบลูคาสเซิลผู้คลั่งไคล้ชนสัตว์ทุกชนิด และมีความสามารถในการอวดรำอวดรวยติดต่อกันได้อย่างไม่มีจำกัดเวลา นอกจากนั้นแล้วเขายังเป็นหนึ่งในหนุ่มหล่อเจ้าสำอางของเอเธเนียนที่สาวๆ ทุกคนสงสัยว่าเขาจะไม่ใช่ผู้ชายแท้ๆ --;

และคนสุดท้ายคือ 'ลูวินซ์ บลู ฟาร์รอล' คาสโนว่าแห่งเรดโอเซียนหนุ่มุณย์นิตาฮีเทาทที่มีบุคลิกและลักษณะอันโดดเด่น เขามีชีวิตอยู่กับปาร์ตี้อรุ่มมุ่นุ่มๆ คาริสมาแก๊งหล่อประจำโดมนั่นเอง

พวกเขาสามคนไม่ได้พบปะกันบ่อยนัก...อย่างน้อยก็ไม่ได้พบปะกันด้วยความเต็มใจ --^ โอนิกซ์เกลียดความโอเวอร์ไม่เลือกหน้าของไฟเรทและความเกียจคร้านของลูวินซ์ ไฟเรทไม่ชอบใบหน้าฉลาดๆ ของโอนิกซ์ และเกลียดหน้าตาเกียจๆ ของลูวินซ์ ลูวินซ์เหลืออดเหลือทนกับความปัญญาอ่อนและไร้สาระของไฟเรท อีกอย่างเขาไม่ชอบมนุษย์ที่ทำตัวเป็นเอเลี่ยนแบบโอนิกซ์เอาซะเลย ยิ่งไงก็ตาม...พวกเขาทั้งสามคนต้องกลักรู้สึกความเกลียด (ซีหน้า) เหล่านั้นไว้และหันหน้าเข้าหากันในห้องประชุมของสภาคณบดีทุกเดือนเพื่อหารือเรื่องราวต่างๆ ในมหาวิทยาลัย

เช่นเดียวกับตอนนี้...

ใช่แล้ว การประชุมระหว่างประธานทั้งสามโดมได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว แต่กว่าจะลากคอแต่ละคนมาอยู่รวมกันที่นี่ได้เลขาฯ มาลีก็แทบเลือดตกยางออก --;

"ผู้อำนวยการอดัมหายตัวไป!" เลขาฯ มาลีพูดด้วยสีหน้าจริงจัง นัยน์ตาเฉียวคมดูๆ มองผ่านกรอบแว่นทรงแหลมไปที่ประธานโดมทั้งสามคนซึ่งดูไม่สนใจอะไรในโลกกันเลย...=O=; แต่เธอก็ยังพูดต่อไปโดยหวังว่าพวกเขาจะสำนึกกันบ้าง

"เมื่อสองสามวันก่อนดิฉันเข้าไปที่ห้องของผู้อำนวยการอดัมและพบว่าเขาได้หายตัวไปแล้ว หลังจากใช้เวลาตามหาอยู่ทั่วเกาะเอเธเนีย ดิฉันจึงตัดสินใจที่จะนำเรื่องนี้เข้าที่ประชุมด่วน!" เลขาฯ มาลีกระแทกเสียงลงท้ายอีก หวังว่ามันจะสร้างความตื่นเต็นให้กับคนแถวนี้

10

แต่ไม่เลย...

ไม่เลยสักนิด --; ถ้าไม่นับคุณกล้วย ชายผู้รั้งตำแหน่งรองผู้อำนวยการแห่งเอเธเนียที่ยืนอยู่ข้างหลังเลขาฯ มาลี ก็ดูเหมือนว่าในห้องนี้จะมีแต่เธอนั่งหัวโด่อยู่คนเดียว ยังดีที่คุณกล้วยตื่นไปกับสถานการณ์เลวร้ายที่กำลังเกิดขึ้น ผู้อำนวยการอดัมหายตัวไป!!! ○_○

จู่ๆ คนสำคัญของเอเธเนียก็หายไปจากเกาะ ดังนั้นสภาคนบติของมหาวิทยาลัยเอเธเนียจึงจำเป็นต้องเรียกประชุมประธานโดมทั้งสามโดมและรองประธานทั้งสามเพื่อหาทางแก้ปัญหาโดยด่วน!

"ดิฉันได้พยายามทุกหนทางเพื่อตามหาตัวเขากลับมา แต่เราก็ยังไม่สามารถตามหาเขาได้ นั่นคือสาเหตุที่ดิฉันเรียกทุกคนมาที่นี่" เลขาฯ มาลีพยายามจะสบตาทั้งสามคน แต่...ขนาดหูยังไม่ฟังมีหรือตาจะมอง --*"

โอนิกซ์ ประธานโดมไวท์ฟิลด์นั่งไขว่ห้างอ่านหนังสือภาษาสเปนในมือด้วยท่าที่สงบนิ่งเหมือนรูปปั้นพระพุทธรูป โดยมีรองประธานเฟนดินิ่งทำหน้าที่แข็งขัน แต่นั่นเป็นเพราะกาแพที่เธอเพิ่งกรอกใส่ปากเมื่อสิบนาทีก่อนต่างหาก ส่วนไพเรทประธานโดมบลูคาสเซิลนั่งไขว่ห้างเอนหลังเล่นเกมแองกรีเบิร์ดในไอแพดด้วยท่าทางสบายใจเฉิบ รองประธานโดมบลูคาสเซิลอย่างมาโคหายตัวไปเหมือนเคยเลยทำให้เลขาฯ มิทรีนต้องมาแทน ซึ่งแม้หล่อนจะมาอยู่ในห้องนี้แต่ก็ไม่ทำตัวเป็นประโยชน์อะไร และเอาแต่ตะโปเล็บบยวๆ ของตัวเอง =_= ประธานทั้งสองคนก็ว่าแย่แล้ว แต่ที่เลวร้ายไปกว่านั้นก็คือฝั่งเรดโอเชียน...ทั้งประธานโดมอย่างลูวินซ์และเพื่อนสนิทจืดอย่างแองเจลิก็กำลังผงกหัวทิ่มโตะขึ้นลงไปมา พวกเขาอยู่ในอาการเมาค้างอย่างเห็นได้ชัด --!!!

ปึง!

เลขาฯ มาลึอดไม่ไหวจนต้องทุบโต๊ะตั้งลิ้น ทุกคนในห้องสะดุ้งก่อน
จะเงยหน้ามามองยัยป่าเลขาฯ จอมโหดด้วยแววตางุนงง

"นี่พวกคุณไม่มีใครคนไหนเป็นห่วงผู้อำนวยการอดัมกันเลยใช่ไหมคะ
--"

"ไม่นี่ == " โฟเรทตอบหน้าซื่อก่อนจะหันไปกระซิบกับมิทริน "ฉัน
พนันว่าก็คงจะออกไปมหาของคลังสักที่นะแหละ ยัยป่านี้ตื่นตื่นอะไรกัน
นักหนาเนี่ย"

"ดิฉันยังได้ยินนะคะคุณโฟเรท --"

"อู๊ย (. .) โฟเรททำหน้าที่ซื่อก่อนจะเสแสร้งทำเป็นก้มลงไปเล่นเกม
ต่อ

"ผู้อำนวยการหายตัวไปเป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรือไง == " โอนิกซ์
ประธานไควท์ฟิลด์บอกด้วยสีหน้าจริงจัง เขาเกลียดจริงๆ เวลาที่สภาคณบดี
เรียกประชุมอะไรไม่เข้าเรื่องเนี่ย แต่ผู้อำนวยการอดัมหายตัวไปจะตื่นตื่น
กันทำไม

"เพราะว่าเอเธเนียนของพวกเรากำลังจะเปิดเทอมใหม่ในอีกไม่กี่วัน
ข้างหน้ายังงี้ล่ะคะ" เลขาฯ มาลึตอบ

คนเมาค้างหูฟังทันที "ถ้าอย่างนั้นเราเลื่อนการเปิดเทอมไปก่อนก็ดี
เหมือนกันน่า~" ลูวินซ์ประธานเรดโอเชียนพูดเสียงยั่วพร้อมเงยหน้ามีนุๆ
ของเขาขึ้น

"นั่นจะไม่เกิดขึ้นเด็ดขาดคะคุณลูวินซ์ =="

"ใจร้ายชะมัด" สบถจบทก็พุบหน้าลงกับโต๊ะต่อ

"เอ่อ แล้วคุณเลขาฯ เรียกพวกเราทุกคนมาทำไมคะ"

เลขาฯ มาลึยื่นคิ้วมองเฟนดิที่นั่งตัวแข็งที่อูเปิดตากว้างอย่างกับคน
ผีเข้า --^ ก่อนจะตอบรับ "เป็นคำถามที่ดีมากคะคุณเฟนดิ"

"พูดมาเถอะน่าาา ฉันทึ่งเมาค้างจากเมื่อวานอยู่ด้วย =="
แองเจลีก้าบ่นและเอนตัวนอนลงกับโต๊ะอย่างหมดสภาพ

"ดิฉันรู้ดีคะ สังเกตได้จากคราบอ้วกที่พรหมหน้าห้องโถง --"
เจ้าของคราบอ้วกไม่เงยหน้าขึ้นมาแสดงความรับผิดชอบอะไรทั้งนั้นและ

12

ปล่อยให้เลขาฯ มาลีพูดต่อ "ว่าแต่คุณแองเจลิ้ง่ามาทำอะไรที่นี่คะ คุณ... ไม่ใช่รองประธานหรือเลขาฯ ของเรดโอเซียนสักหน่อย -*-"

"ฉันมา อย่าสนใจเลยนะ =_" แองเจลิ้ง่าตอบเสียงอู้อี้และทำให้เลขาฯ มาลีต้องพนมมหายใจขึ้นจมูกด้วยความไม่พอใจแต่ก็ไม่ได้แย้งอะไรต่อ

"ประเด็นที่ดิฉันเรียกทุกคนมาวันนี้ก็คือดิฉันต้องการให้พวกคุณ... ประธานโตมทั้งสามคนช่วยออกตามหาตัวผู้อำนวยการอดัมกลับมาก่อน เทอมใหม่จะเริ่มต้น" เลขาฯ มาลีพูดและยิ้มกว้างอย่างมีความหวัง ในขณะที่ปฏิกิริยาของทุกคนในห้อง...

นั่งสนิท (--)

นั่งจริงๆ...

ไอนิคซ์เป็นคนแรกที่ทำลายความเงียบขึ้นมาโดยการปิดหนังสือที่อ่านอยู่ดังปึก

"ผมนึกได้ว่ามีเรื่องต้องทำ"

"เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อนสิ เรื่องด่วนอะไรกัน?!" เลขาฯ มาลีลุกขึ้นท้วงทันที ซักได้กลิ่นไม่ดีซะแล้ว ชึ่ง! --+

ไอนิคซ์หันกลับมาทำสีหน้า (พยายาม) แนบเนียน

"ผมเพิ่งนึกได้ว่า...ลืมให้อาหารไฮควิน เทียร์"

"นี่คุณหมายถึง...แมว? --^" คำตอบไม่เข้าท่าแถมยังโกหกได้ไม่เนียนเอาซะเลยทำให้เลขาฯ มาลีถอนหายใจหนักอก แต่ยังไม่ทันยึดต่อไฟเรทก็ลุกขึ้นเป็นคนต่อไป

"ผมต้องไปแล้วละ มีนัดทำสปาไปปลาหางจะเซ"

"ตะ...แต่..."

"อี..." ลูวินซ์หัวเราะเบาๆ ขณะที่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ เขาไม่พูดอะไร แต่ปรายยิ้มให้เลขาฯ มาลีแล้วขยิบตาข้างซ้ายให้เธอ ทันทีที่ประธานโตมทั้งสามคนลุก รองประธานและเลขาฯ ของพวกเขาาก็ลุกตามทันที

"แต่...ผู้อำนวยการอดัมเป็นผู้อำนวยการของพวกคุณนะคะ!!!"

"บายยย~" ลูวินซ์ยิ้มไม่พอใจยังโบกไม้โบกมือกว่นประสาท้อ๊ก เขาเดินไปคล้องคอเฟนดิออกประตูห้องไป ในขณะที่ไฟเรทเดินไปหัวปักแองเจลิ้ง่า

ที่เดินไปไม่เป็นท่าตามไปติดๆ ส่วนโอนิกซ์ก็เดินไปสะกดเรียกมิทรินที่เอาแต่ตะไบเล็บจนไม่รู้เลยว่าทุกคนกำลังจะออกจากห้องกันหมดแล้ว คุณกล้วยมองตามแต่ละคู่ที่เดินออกไปด้วยแววตารุงนงและทำอะไรไม่ถูก

เด็กพวกนั้นมีความสัมพันธ์แปลกๆ กันนะ =_=?

เลขา มาลีถอนหายใจเสียดังก่อนจะทุบกำปั้นลงกับโต๊ะด้วยท่าที่เดือดดาล

"เด็กพวกนี้ไม่ใช่โง่เลยจริงๆ นอกจากฟังไม่ได้แล้วยังทำให้ดิฉันประสาทเสียอีก!"

"เอ่อ...แล้วพวกเราจะทำยังไงกันต่อไปดีครับ" คุณกล้วยถามด้วยท่าที่หวาดๆ แม้พูดกันจริงๆ แล้วตำแหน่งของเขาจะใหญ่กว่าเลขา มาลีแต่ผู้หญิงวัยกลางคนจอมเย็บคนนี้ทำเอาเขาขวัญผวาจนไม่กล้าทำอะไรเลย จะว่าไปแล้วแม้แต่อำนาจการอดัมก็ดูเป็นเด็กน้อยไปทันทีเมื่ออยู่กับเลขา มาลี "ถ้าเกิดพวกเขาปฏิเสธที่จะออกตามหาผู้อำวยการอดัมแบบนี้พวกเราคง..."

"ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะคุณกล้วย ดิฉันเตรียมแผนบีไว้แล้ว"

"เอ่อ...อะไรนะครับ =_="

"แล้วก็ยังมีแผนซี แผนดี แผนอี มันต้องมีสักทางที่ทำให้เด็กพวกนั้นยอมออกไปตามหาผู้อำวยการอดัมให้พวกเราอย่างเต็มใจ!"

"แต่...เด็กพวกนั้นดูไม่สนใจเลยนะครับ --;"

"นั่นเพราะว่าดิฉันยังไม่ได้จัดไม้เด็ดขึ้นมาต่อรองยังไงล่ะคะ!" เลขา มาลียิ้มมุมปากอย่างมีเลศนัยก่อนจะเคาะนิ้วลงบนโต๊ะด้วยท่าที่สบายใจ ในขณะที่คุณกล้วยมองเลขา มาลีด้วยแววตาไม่ไว้วางใจเท่าไร

...หวังว่าัยเลขา จอมเย็บจะไม่ได้มีแผนการประหลาดๆ อะไรหรอกนะ คุณกล้วยบอกตัวเองแม้เขาจะรู้อยู่แก่ใจว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้ เลขา มาลีนะ...มีแผนการประหลาดเหนือชั้นกว่าคนอื่นเสมอละ

--;

และพวกนั้นจะต้องยอมทำตามเธอในที่สุด!

14

Casanova's mission

By หัวสมองตีบตัน

]

โดย...มันช่างเป็นเช้าที่หนักหัวอะไรอย่างนี้!
แสงแดดสดใสส่องเข้ามาภายในห้องนอนกว้างที่เปิดม่านทิ้งไว้ ฉันปรือตาขึ้นหลบแสงจ้าพลางปั่นในใจไม่รู้จ๊กจบสิ้นกับอาการมินๆ ที่ศีรษะ มัน
เป็นเพราะงานสังสรรค์ครั้งสุดท้ายเมื่อคืนนั่นเอง ฉันขยับลำตัวเล็กน้อย
เพราะรู้สึกอึดอัดก่อนจะหันเอาน้ำมากไปชนกับปลายจมูกของใครบางคน
คนเข้าพอดี ทันใดนั้นเองดวงตาทั้งสองข้างก็เบิกกว้างมองเจ้าของใบหน้า
เรียบเนียนที่กำลังหลับตาพริ้ม

○_○ เฮ้ย!

ทะเล...ทำไมอีตาดูวินซ์มานอนข้างฉันได้ล่ะ?!

ไม่สิ นี่ฉันกำลังนอนอยู่ในห้องของเขาต่างหาก!!!

ฉันรีบกำลงสำรวจตัวเองก็พบว่ายังใส่เสื้อผ้าอยู่ครบ แม้ว่าคนข้างๆ
จะนอนเปลือยท่อนบนอยู่ก็เถอะ เฮ้อ...โผล่ออกไปประมาณย์ลิบเปอร์เซนต์

(เท่านั้น) TAT ฉันนั่งกุมศีรษะอยู่บนเตียงแล้วพยายามคิดถึงงานปาร์ตี้เมื่อคืน จำได้ว่าฉันดื่มกับพวกคาริสมา แก๊งหนุ่มหล่อประจำโดมเรดโอเชียน แล้วหลังจากนั้นชีวิตก็เป็นคนไปส่งฉันที่โดมไวท์พิลด์ตามปกติ แต่ทำไมตอนนี้ฉันมานอนกับอิตาลูวินซ์ได้ล่ะ?! TOT

ว่าตามกฎพิเศษของสภาคณบดี ฉันไม่มีสิทธิ์เข้ามาในโซนคาริสมาของโดมเรดโอเชียนซึ่งเป็นโซนที่สงวนไว้เฉพาะหนุ่มๆ แม้ว่าฉันจะ 'เคย' มีสิทธิ์เข้ามาที่นี่เพราะเป็นรองประธานโดมเรดโอเชียนอยู่ในระยะหนึ่ง แต่เมื่อการแลกเปลี่ยนสิ้นสุดลง กฎก็ต้องเป็นไปตามกฎ นั่นหมายความว่าฉันกำลังทำผิดกฎข้อสำคัญของมหาวิทยาลัย!

เวรแล้ววงายยย TOTT!

"วินซ์!" ฉันเรียกชื่อประธานโดมเรดโอเชียนเสียงดังแล้วเขย่าไหล่เขาไปมาเพื่อปลุกคนขี้เซา "ตื่นได้แล้ว ตื่นสิ!"

"อ้อ~" เขาส่งเสียงในลำคอแบบบ๊ดๆ แล้วพลิกตัวหันไปหลับต่อ
ไม่ตื่นใช่ไหม... ้ายยย =O=^

ฉันหันซ้ายขวาเห็นเก้าอี้ตัวหนึ่งตั้งอยู่ใกล้ๆ ปลายเตียงจึงลุกขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ตัวนั้นก่อนจะกระโดดลงมาทับตัวลูวินซ์เข้าอย่างจัง
พลุก!

"อ๊ก! เเพนดิ ฉันเจ็บนะ TOT" คราวนี้คนเห็นแก่นอนได้สติทันที เขาลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียงแล้วบิดหัวไหล่ซ้ายขวาไปมา

"ตื่นได้แล้วทีนะ เรามีเรื่องต้องคุยกัน"

"เดี๋ยว... ไหนล่ะ Morning Kiss ของฉัน ☺" ว่าแล้วก็สอดสองแขนเข้ามารวบเอวเพื่อดึงตัวฉันไปใกล้ๆ เขามากขึ้น ขณะที่ฉันก็นั่งคร่อมอยู่บนหน้าตักเขา

"อย่าเพิ่งพูดเรื่องไร้สาระได้มั๊ย นายคุณันตี เข้านี้ฉันมาอยู่ในห้องนายได้ยังไง!"

"Morning Kiss ของฉันไม่ใช่เรื่องไร้สาระนะ ถ้าเธอไม่จับฉันจะไม่คุยด้วย -^-"

"=_="

16

คิดว่าตัวเองอายุก็ขวบกันหา

"เร็วสิ~"

ฉันหรือตาลงมองลูวินซ์ด้วยสายตาที่ไม่ไว้ใจ "หรือว่านี่มันเป็นแผนของ นาย เมื่อคืนนายลากฉันมาที่นี้ตอนฉันเมาซะมี้ -_-+"

จิบ!

ไม่รอให้อนุญาต ลูวินซ์ดึงใบหน้าฉันเข้าไปจิบเบาๆ ก่อนจะส่งยิ้มให้ "มันแปลกตรงไหนที่เธอจะนอนกับฉัน ก็เราเป็นแฟนกันนี่ ^^"

"พูดออกมาได้นะ นายก็รู้ว่าผู้หญิงห้ามเข้าโซนคาริสมา กฎข้อนี้ สำคัญมากนะ!"

"ช่างกฎเหอะน่า เธอเข้ามานอนกับฉันตั้งคืนนี้ไม่เห็นจะมีใครว่าอะไร เลย" ลูวินซ์บอกรัด ทำท่าทางไม่สนใจเช่นเคย แหงล่ะสิ คนเดียวที่ร้อน คือฉันไม่ใช่หรือนี่นา ☹

"ทำให้นายถึงทำอย่างนี้หา" ฉันทุบหน้าอกลูวินซ์ไปหนึ่งทีด้วยความ โหมโ

"ทำอะไรเล่า -O-"

"ก็พาค้นมานอนที่นี้ไง"

"ฉันเปล่านะ"

"ไม่เชื่อ!"

"ฉันเปล่าจริงๆ -_-; ฉันจะทำอย่างนั้นทำไมล่ะ ในเมื่อเธอก็ปฏิเสธ อยู่ทุกวันว่าจะไม่มีวันแอบเข้าโซนคาริสมา มาหาฉันที่ห้องอะ!"

"ไม่รู้ล่ะ ก็นายจ้องจะ..." ฉันผ่นเสียวลงเพราะพูดไม่ออก

"จ้องจะอะไร"

"จ้องจะ..."

โวย เรื่องทุเรศแบบนี้ใครจะพูดออกมาได้ซะ TOT

"อื~"

"ไม่ต้องมาอ้อมยิ้มเลยนะ!"

"ฉันจำข้อตกลงของเราได้น่า ถ้าฉันเลิกเป็นคาสโนว่าและไม่มีอะไร กับผู้หญิงนานติดต่อกันสองปี เธอจะยอมเป็นของฉัน ไร้อัย แฟนเธอไม่ใช่"

ผู้ชายประเภทบังคับขึ้นใจใครนะ -O-!"

เชื่อตายล่ะ แม้ว่านายจะเป็นแฟนฉัน แต่นายก็ยังอันตรายอยู่ดี เหอะ

=_=#

"ถ้าไม่ใช่ นายแล้วใครล่ะ ใครลากฉันเข้ามาในห้องนายเมื่อคืน?"

"ฉันจะไปรู้เหอะ"

"ต้องเป็นนายแน่ๆ เลย! ☹"

"ก็บอกว่าเป็นไปไง เมื่อวานฉันก็มานอนไม่รู้เรื่องเหมือนเธอนั่นแหละ ถ้าไม่เมาป่านี่เธอคง..."

ผัวะ!

ฉันตีหัวหมอนนั้นเข้าเต็มแรง

"ฉันคงอะไร? หัวสมองมีแต่เรื่องไร้สาระสิน่า"

"ฉันยังไม่ได้พูดอะไรเลยนะ ทำไมต้องตีด้วย TOT" ลูวินซ์ล่ำหัวตัวเองบ่อยๆ

"ช่างเถอะ ฉันรีบกลับดีกว่า คราวหลังถ้าตอนเช้าฉันมาโผล่ที่ห้อง นายอีกล่ะก็...ฉันจะไม่ออกไปปาร์ตี้กับนายอีกเลย จำไว้ -A-"

"ใจร้ายจัง นี่มันไม่ใช่ฝีมือฉันสักหน่อย"

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูห้องดังชัดบสนทนา ฉันกับลูวินซ์หันขวับไปทาง ต้นเสียงอย่างพร้อมเพรียง แม้ว่าเสียงเคาะจะดังจากประตูหน้าห้อง แต่ที่เคาะซึ่งทำจากเหล็กรูปหัวสิงโตก็ดังพอที่จะได้ยินถึงในห้องนอน ฉันรีบออกจากอาคารคร่อมลูวินซ์ทันที คนที่เขาเดินอึดอาดยืดอาดออกไปดูที่หน้าประตูด้วยตัวเอง

ฉันรออยู่หน้าห้องนอนได้ไม่ถึงหนึ่งนาที ลูวินซ์รีบวิ่งเข้ามาหาด้วย สีหน้าตื่น

"เฟินดิๆๆ"

"อะไรเล่า!" ฉันพลอยตกใจตามเสียงตื่นตระหนกของเขา

"เลขาฯ มาลีสมา!!!"

"อะไรนะ O_O"

18

"ทำไมจู่ๆ เลขาฯ มาลีมาหาฉันล่ะ"

"กรี๊ด ทำยังไงดี TOT" เลขาฯ มาลี...คนสำคัญของสภาคนบตีเขียว นะ ถ้าเธอเห็นฉันมีหวังถูกทำโทษอย่างหนักแน่ๆ ไม่อยากจะทำ!

"เธอไปหลบในห้องน้ำก่อนไป"

"แง วินนนวนนช TAT ถ้าเลขาฯ จอมเหยียบนั้นเจอฉันเข้า ฉันตาย แน่!"

"ไม่หรอกน่า ฉันจะคุยกับเธอแค่หน้าห้องเท่านั้นแหละ"

"ให้มันจริงเหอะ ร้อยวันพันปีเลขาฯ มาลีไม่เคยถ่อมมาหานายถึงที่ ห้อง นี่นายไปทำผิดอะไรไว้กันแน่ TOTT"

"เธออย่าชวนกันคิดไปไกลเช!" ว่าแล้วลูวินซ์ก็ดันหลังฉันให้เข้าไปอยู่ในห้องน้ำที่ติดกับห้องครัว เขาเดินออกไปได้ไม่ถึงสามก้าว ฉันก็เปิดประตูห้องน้ำไหลหัวออกมาอีก ลูวินซ์หันมาทำหน้างเล็กน้อยก่อนที่ฉันจะคว้าเสื้อเชิ้ตที่แขวนอยู่ในห้องน้ำโยนใส่หน้าเขา

"ใส่ซะ!"

"คร่ำบๆ -O-;"

เฮ้อออ...เลขาฯ มาลีนี่นะ ทำไมต้องมาเอาตอนนี้ด้วยก็ไม่รู้!

ลูวินซ์เปิดประตูห้องอย่างช้าๆ จนกระทั่งแน่ใจแล้วว่าเขาไม่ได้ ตาฟาดไป เพราะบัดนี้เลขาฯ มาลีได้มายืนอยู่ที่หน้าห้องของเขาจริงๆ คุณเลขาฯ จอมเหยียบและเนียบมองลูวินซ์ตั้งแต่หัวจรดเท้า แม้ว่าเขาจะสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแต่กระดุมก็ไม่ได้ติดเลยสักเม็ด เลขาฯ มาลีเลี้ยงสายตาออกจากเนื้อเนียบภายใต้เสื้อเชิ้ตผืนบางของประธานโดมเรดโอเขียน เธอกระแอมสองสามทีก่อนจะลอบถนหนายใจอย่างปลงๆ เรื่องความเกเรียนของประธานโดมนี้ เธอไม่ชินกับเขาลักที่ -_-;

"อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณลูวินซ์"

"ไฮ~"

"ดิฉันมีเรื่องสำคัญที่ต้องมาเรียนด้วยตัวเองค่ะ" ว่าจบก็ทำท่าจะก้าวผ่านประตูเข้าไปในห้อง

"อะเดี๋ยวนะ" ลูวินซ์รีบเบรคไว้ทันที "คุยกันตรงนี้ก็ได้อีกครับ พอดีว่า
ในห้องมันรก เดี่ยวคุณเลขาฯ จะติดเชื้อเอาได้นะครับ ☺"

"เชื้อเชื้ออะไรกันคะ มีใครเป็นวัณโรคหรือไง อย่านัวแต่ยกยกอยู่
เลยคะ กรุณาเชิญดิฉันเข้าไปในห้องด้วย --+"

"เดี๋ยวผมรีบแต่งตัวแล้วไปพบคุณที่ตึกสภาดีกว่า"

"แต่ดิฉันมาถึงที่นี่แล้ว"

ลูวินซ์เริ่มเลิกลักเพราะดูท่าว่ายังไงเลขาฯ มาลิกก็จะตั้งต้นเข้ามาใน
ห้องให้ได้ เขาไม่สามารถแสดงพิรุณออกไปมากกว่านี้ได้อีกแล้ว เอาจะ...
อย่างน้อยเฟรนด์ก็หลบอยู่ในห้องน้ำ ینگเลขาฯ มาลิกก็คงอยู่ด้วยไม่นาน

ลูวินซ์ดันประตูออกแล้วหลีกเลี่ยงให้เจ้าแม่แห่งเอเธเนียนเดินเข้ามา
ในห้องพักอันกว้างขวางของเขา เลขาฯ มาลิมองไปรอบๆ ห้องก่อนจะก้าว
อย่างช้าๆ ไปนั่งลงบนโซฟา ขณะที่ลูวินซ์ก็เดินตามมาติดๆ เขานั่งอยู่
ตรงข้ามเลขาฯ มาลิก...บรรยากาศในห้องเงียบกริบจนได้ยินเสียงเข็มวินาที
ดัง ลูวินซ์รู้สึกอึดอัดไม่น้อยที่เลขาฯ มาลิกเอาแต่สอดส่ายสายตามองไปรอบๆ
ห้องอยู่ตลอดเวลา

"ไหนล่ะครับ เรื่องสำคัญที่ว่า --;"

"ดิฉันคิดว่าคุณคงทราบดีอยู่แล้วว่าดิฉันต้องการคุยกับคุณเรื่องอะไร"

"หา?" ขอสารภาพตามตรงว่าตอนนี้ลูวินซ์คิดอะไรไม่ออกทั้งนั้น เขา
กำลังเสียเวลานั่งและป็นห่วงคนที่กำลังซ่อนตัวอยู่ในห้องน้ำต่างหาก

"เรื่องตามหาผู้อำนวยการอดัมงะ"

"อ้อ เรื่องนั้น..."

"อ่าฮะ ==^"

"--;"

เขาไม่ได้สนใจเลย...แม้แต่นิดเดียว

"ดูเหมือนว่าคุณจะไม่มีความรู้สึกใดๆ กับการหายตัวไปของผู้อำนวยการ
อดัม"

"แน่นอนว่าคุณรู้อยู่แล้ว ==;" มีเหตุผลอะไรที่เขาต้องสนใจเรื่อง
ของ ผอ. บ้าไสยศาสตร์คนนั้น คงหายไปตามสถานที่แปลกประหลาดตาม

รสนิยมความชอบส่วนตัวที่ไม่เหมือนใครของเขานั้นแหละ เดี่ยวเบื่อก็กลับ
มาเอง เรื่องนี้ใครๆ ก็รู้

"ใกล้เปิดภาคเรียนใหม่แล้ว ผู้อำนวยการอดัมหายตัวไปช่วงนี้ไม่ใช่
เรื่องดีเลยนะคะ ฉันหวังว่าจะได้รับความร่วมมือจากคุณ"

"ความร่วมมือมี?"

"ก็ตามหาผู้อำนวยการอดัมไงคะ" เธอพูดไปสองรอบแล้ว --

"ฮึ..." ลูวินซ์หัวเราะในลำคอ "ผมให้คำตอบกับคุณในที่ประชุมเมื่อ
วันก่อนไปแล้วนี่ครับ" พูดยกขยับตาซ้ายให้เลขาฯ มาลีหนึ่งทีด้วยท่าที่
เจ้าเล่ห์เหมือนที่เขาทำในที่ประชุมคราวก่อนเป็นเชิงบอกว่าการตามหา
ผู้อำนวยการอดัมนั้นมันเป็นเรื่องตลกสิ้นดี และเขาก็ไม่เอาด้วยหรอกนะ
เลขาฯ มาลีถอนหายใจ "ดิฉันขอร้องดี ๆ แล้วนะคะ --+"

ลูวินซ์ไม่พูดอะไร ได้แต่ส่ายหัวไปมา ยังไงเขาก็ไม่สนใจที่จะเป็น
บ้าไปตามผู้อำนวยการอดัมแน่ ๆ

"ก็ได้..." เลขาฯ มาลีลุกขึ้นจากโซฟา เธอดึงสายเสื้อสูทของตัวเอง
ให้กระชับแล้วขยับแว่นตากรอบดำทรงสี่เหลี่ยมของเธอ ทำท่าจะเดินออกจากห้อง
ไป

แต่ที่ว่า...

"เดี๋ยวค่ะ..." เลขาฯ มาลีชะงักทำพร้อมหันกลับมาสบตากับลูวินซ์
"จะเป็นไรมั๊ยถ้าดิฉันจะขอใช้ห้องน้ำหน่อย" เธอพูดพร้อมกับส่ายยิ้มเล็กน้อย

"หะ...หา!" แน่นนอนว่ามันทำให้คนที่นั่งอยู่ถึงกับลุกขึ้นยืนตาม

"ห้องน้ำ...นะ" ว่าแล้วก็ชี้นิ้วตามอีกต่างหาก

นาที่นี้ลูวินซ์ก็สิ้นน้ำลายแทบไม่ลงคอ!

"เอ่อ...ใช้ห้องน้ำในห้องนอนของผมก่อนก็ได้ ห้องน้ำข้างนอกผม
ไม่ได้ให้คนมาทำความสะอาดสามปีแล้ว --;" โโกหกหน้าด้านๆ..

"ไม่เป็นไรหรอก ดิฉันแค่อยากล้างมือนิดหน่อยเท่านั้นเอง" ว่าจบ
เลขาฯ มาลีก็เดินไปทางประตูห้องน้ำทันที

"เดี๋ยว!" ลูวินซ์รีบสาวเท้าเข้าไปขวางทางไว้ "ใช้ชักโครกเถอะครับ!"

"มีเหตุผลอะไรถึงใช้ห้องนี้ไม่ได้ กรุณาถอยไปเถอะค่ะ --+"

ลูวินซ์เอาแต่ส่ายหน้าไปมา

"แหม!!" เลขขา มาลีแกล้งกระแอม เธอยกสองแขนขึ้นไขว้กอดอก
สายตาของเธอบอกให้ลูวินซ์หลีกไปอีกทาง

"-_-..." คนตัวสูงยี่นึ่ง เลขขา มาลีก็ดริมีผีปากกลางแน่น เธอรู้สึก
ว่าตัวเองกำลังทำอะไรที่ไร้สาระด้วยการเล่นเหมือนเป็นเด็กๆ กับลูวินซ์
พอเห็นว่าประธานโดมเรดโอเซียนยี่นึ่งอยู่ เธอจึงอาศัยจังหวะนั้นรีบ
เอื้อมมือไปเปิดประตูห้องน้ำออกทันที

พลັก!

บานประตูห้องน้ำเปิดออกกระแทกกับผนังอย่างแรง ลูวินซ์ยื่นมอง
สีหน้าประหลาดใจของเลขขา มาลีด้วยหัวใจที่เต้นตุบตบแทบไม่เป็นจังหวะ
พอเห็นว่าดวงตาทั้งสองข้างของเลขขา มาลีเริ่มเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ เขา
ก็รู้สึกตะการกรรมแล้วว่าเธอกำลังเจอกับใครบางคนที่อยู่ในห้องน้ำนั่นเอง

"อะ...เธอ!"

Top ♥ 1 : "เดียว...ไหนล่ะ Morning Kiss ของฉัน"

By Lu-Vince

2

"ไฮ TOT/" ฉันยื่นหน้าสลอนอยู่ในห้องน้ำ โบกมือทักทายเลขขา มาลี
ด้วยสีหน้าเจื่อนๆ อยากจะมุดหัวลงไปใ้ในท่อระบายน้ำจริงๆ ให้ตายสิ

"คุณเฟนดิ..."

"อรุณสวัสดิ์ค่า TAT"

เลขขา มาลีกระดกแว่นตาครอบดำอันทรงพลังอำนาจของเธอขึ้น
ซึ้ง!

"คุณรู้ดีใช่ไหมคะว่านี่คือที่ไหน"

"โดมเรดโอเซียน ไชนคาริสมา T_T"

"ที่ที่มีกฎพิเศษจากทางสมาคมบดี ห้ามผู้หญิงเข้ามาในโซนนี้ โดย

เฉพาะคนที่ไม่ใช่สมาชิกโดม!"

"ฉันทราบดีค่ะ Y_Y" และคนจากโดมไวท์พิลด์อย่างฉันไม่ได้อยากมาที่นี่เลยนะ แง...

22

"ดูจากสภาพแล้วเมื่อคืนคุณคงค้างที่นี่เลยสินะคะ"

"TOT..."

"ตามหลักแล้วคุณจะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก"

ฮือออ...แต่ฉันไม่รู้เรื่องเลยนะว่าฉันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เมื่อคืนใครลากฉันมาก็ไม่รู้ ฉันถูกปรับปรับ POTT~

"เรื่องนี้ผมอธิบายได้..." ลูวินซ์พูดยังไม่ทันจบ เลขฯ มาลิกก็ยกมือขึ้นปราม

"ไม่ต้องอธิบายอะไรหรอกค่ะ..." เลขฯ มาลียิ้มกว้างแล้วเดินเข้ามาใกล้ฉันมากขึ้น "เพราะดิฉันจะถือซะว่าไม่เห็นเธอที่วันนี้"

"เอ๋? O_O" ฉันมองหน้าเธอด้วยสีหน้าประหลาดใจ

เจ้าแม่แห่งเอเธนเนียนยูนิเวอร์ซิตีส์แอสเซียม "แต่เพื่อแลกกับการไม่ต้องถูกทำโทษและประกาศความผิดไปทั่วเอเธนเนียน คุณเฟรนด์กับคุณลูวินซ์ควรจะทำประโยชน์อะไรสักอย่าง"

"หมายความว่าไง"

"...พวกคุณจะต้องไปตามหาผู้อำนวยการอดัมให้พบ และพาท่านกลับมาให้ได้"

"หา!!!?" ฉันทับลูวินซ์อุทานเสียงดังพร้อมกัน

"นี่เป็นข้อแลกเปลี่ยนที่คุ้มค่ามากเลยนะคะ"

"ไม่เอาน่า สองเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกันสักหน่อยนี่ --!" ลูวินซ์คัดค้านทันที ฉันทรีบเอามือขึ้นปิดปากเขาไว้

"โอเคค่ะ! พวกเราจะไปตามหาผู้อำนวยการอดัมตามข้อเสนอของคุณ"

"เฟรนด์!"

"เจียบเหอะน่า -O-^"

"ดีมาก เพราะยังไม่มียุติกรรมก็ไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธอยู่แล้วนี่นะ" เลขฯ มาลียิ้มอย่างพอใจ "ดิฉันจะส่งเอกสารเรื่องพิกัดสถานที่ให้พวกคุณภายในวันนี้"

"เฮ้ๆ พิกังพิกัดอะไรกันอีกละ นี่จะให้พวกเราไปที่ไหนกันแน่" ลูวินซ์
ไม่ไว้ใจภารกิจบ้างๆ นี่เลย มันกำลังจะทำให้เขาเป็นประสาท

"เดี๋ยวพวกคุณก็ทราบเองแหละคะ"

"ไม่ยอมบอกอย่างนี้แสดงว่ามันต้องแย่นะๆ ไม่เอาๆ ไม่เอาแล้ว
ล้มเลิกข้อแลกเปลี่ยนอะไรนั่นซะ!"

พล้ก!

ฉันใช้ศอกกระทุ้งใส่ท้องของลูวินซ์จนหมอนั้นเซไปด้านหลัง

"แย่ เมื่อกี้ถือซะว่าไม่ได้ยินนะคะ เอาตามข้อเสนอนั้นแหละคะ ^^;;"

ฉันส่งยิ้มแห้งๆ ให้เลขาฯ มาลี

ไม่เอาหรอกนะ การถูกลงโทษเพราะทำผิดกฎข้อสำคัญของ
มหาวิทยาลัยมันต้องแย่มากแน่ๆ ที่สำคัญเลยก็คือมันจะส่งผลเสียต่อ
ประวัติการเรียนของฉันด้วย นั่นแหละที่ฉันเป็นห่วง TAT

"ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอตัวก่อนนะคะ" เลขาฯ มาลีว่าก่อนจะหันไปสบ
ตากับลูวินซ์แล้วค่อยๆ เฝยยิ้มปีศาจออกมา "ขอบคุณสำหรับความร่วมมือ
คะคุณเฟนตี คุณลูวินซ์"

ปิ้ง

ประตูห้องปิดลงพร้อมกับความเงียบภายในห้องอีกครั้ง ฉันถอน
หายใจอย่างโล่งอก

"ซี...ทำไมฉันรู้สึกเหมือนกำลังถูกแบล็กเมลล์อยู่เลยนะ ☹" ลูวินซ์สกด
พลังงานกอดคอกมองไปยังบานประตูที่เลขาฯ มาลีเพิ่งเดินออกไปเมื่อครู่

"นั่นสิ...เรื่องนี้มันแปลกๆ นะ นายว่ามั๊ย" ฉันหันไปสบตากับคนข้างๆ
ซึกได้กลิ่นทะเลแ่มงๆ ยังไงก็ไม่รู้นะ...

"เธอดถามฉันตั้งแต่เข้าแล้วว่าจู้ๆ เธอเข้ามานอนในห้องของฉันได้
ยังงัย...ไซ่มั๊ย"

"แล้วเลขาฯ มาลีก็ถ่อมาถึงหน้าห้องนาย ทั้งๆ ที่ร้อยวันพันปีต่อให้
มีเรื่องสำคัญแค่ไหนก็ไม่เห็นจะมา..."

"เรื่องที่คุยกัก็เป็นเรื่องที่เลขาฯ มาลีรู้้อยอยู่แล้วว่าฉันจะไม่มีทางทำ
ภารกิจบ้างบอตามหาผู้่านวยการอดัมอะไรนั่นแน่ๆ เธอมาที่นี้อย่างกับรู้้อยู่

24

แล้วว่าจะสามารถเอาชนะให้ฉันยอมทำตามคำสั่งของเธอได้!"
"หรือว่าที่ฉันมานอนในห้องนายมันเป็นแผนของเลขาฯ มาลี O_O"
"ยัยปีศาจนั่น...ทำได้ยังไง?! -*-"
"นายแน่ใจนะว่าเมื่อคืนนายไม่ได้เป็นคนพาฉันมาที่นี่จริงๆ อะ
--;"

"ก็บอกแล้วว่าฉันมา ไม่มีทางเป็นฉันไปได้หรอกน่า!"
"แล้วใครละ ใครที่ร่วมมือกับยัยแม่มดมาลีนั่น TOT"
"คนเดียวที่จะนี่กออกได้ควรจะเป็นเธอ คิดลิดคิต --"
"โอ๊ยๆ ทำไมเมื่อคืนฉันต้องมาด้วยนะ U_U"
"แล้วตอนตีมีเธอรับแก้วเหล้าจากใครละ"
"ไอ้เด็กบ้าชิวาน --^"
"หมอนั่นคงมอมเหล้าเธอเข้าแล้ว -*-"
"จริงอะ!"
"ใครไปส่งเธอที่โดมไวท์ฟีลด์เมื่อคืน?"
"ชิวาน -O-"

ลูวินซ์พยักหน้าตาม "แหล่งละว่าต้องเป็นหมอนั่น เพราะมีแค่ชิวาน
คนเดียวเท่านั้นที่ดื่มเหล้าแล้วไม่เมา" เขาหลับคางไปมาอย่างใช้ความคิด
"เป็นไปได้มั้ยที่ชิวานจะเป็นคนที่ร่วมมือกับเลขาฯ มาลี --* คิด
ดูสิ หมอนั่นเป็นคนทำให้ฉันเมา แล้วยังเป็นคนสุดท้ายที่พาฉันไปไหนมา
ไหนด้วย"

"มีเหตุผลอะไรที่ชิวานต้องไปช่วยยัยแม่มดนั่น"
"นั่นนะสิ...โอ๊ย ฉันคิดไม่ออกแล้ว ทำไมเรื่องมันถึงเป็นอย่างนี้ไป
ได้ เราจะตายกันมั๊ยวินซ์ TOT"

"อย่าพูดเป็นกลางเซ่ ฉันบอกแล้วว่าให้ยกเลิกข้อเสนอบ้าง ๆ นั่น!"
"ถ้ายกเลิกฉันก็ต้องถูกทำโทษสิ"
"ฉันยอมถูกทำโทษแทนเธอก็ได้เอ้า"

ประโยคนั้นทำให้ฉันลอบยิ้มออกมา "ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ประวัติ
การเรียนของฉันก็ออกมาไม่ดีอยู่ดี (. . .)"

ลูวินซ์ถอนหายใจพลางตีหน้ามู๋ เขาไม่คิดว่าท้ายที่สุดแล้วตัวเองต้องยอมทำภารกิจบ้าๆ นั้นจนได้

"ฉันขอโทษนะที่มาโผล่ในห้องนายเข้าวันนี้อะ T-T"

"ที่จริงฉันชอบเวลาที่ตื่นขึ้นมาแล้วเจอเธอนะ ♡"

"บ้าเหอ"

"ฮึ้นแน่ ^^/"

"นายนี่กวนประสาทซะม๊ัด ฉันรีบกลับดีกว่า"

"คร่ำๆ" ลูวินซ์ขานรับก่อนจะเดินนำหน้าไปเปิดประตูให้ เขายืนฟังขอบประตูแล้วส่งยิ้มกรุ่มกริมพร้อมกับเอานิ้วชี้จิ้มไปที่แก้มข้างขวาของเขาเป็นเชิงบอกให้ฉับใจเขาตรงนั้น ฉับใจตรงนิ้วโป้งตัวเองแล้วยืนไปสัมผัสกับริมฝีปากของลูวินซ์เบาๆ

"อ่า มาจูบจริงๆ เลยเซ่" คนตัวสูงดึงตัวฉับเข้าไปกอด

"ฮะ ปล่อยนะวินซ์ -O-" ฉับพยายามดันตัวลูวินซ์ออก ในขณะที่ตัวเองเสียงลิฟต์ก็ดังขึ้นพร้อมกับประตูลิฟต์ที่ค่อยๆ เปิดออก ซีวานเดินออกมาด้วยท่าทางอารมณ์ดี ในปากของเขาคาบอะไรสักอย่างอยู่ พอเห็นฉับกับลูวินซ์ เขาก็ทำท่าจะเดินเลี้ยวไปทางอื่น

"ซีวาน!" ฉับตะโกนเรียกคนที่กำลังจะเร่งฝีเท้าเดินหนี

ผู้ตองสงสัยหันมาส่งยิ้มกว้าง เขาดึงบัตรออกจากปากแล้วเก็บมันไว้ในกระเป๋ากางเกงข้างหลัง "ว่าไงอะ~ เจ็กับรุ่นพี่มายืนทำอะไรกันหน้าห้องอะ ^^"

"นายจะรีบเดินไปไหน -_-"

"เปล่านี้ฮะ ผมแค่อยากนอนเท่านั้นเอง -O-"

"มานี้ ฉับมีเรื่องจะถามนาย"

"ว่ามาสิฮะ~"

"เมื่อคืนนายไปส่งฉับที่โดมเวทีฟิสิกส์ใช่ไหม แล้วหลังจากนั้นมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น"

ซีวานส่ายหัว "ผมไม่รู้~"

ทำไมท่าทางอินโนเซนต์ของเขานี้มันช่างขัดหูขัดตาฉับนัก -_-+

26

"นายจะไม่รู้ได้ยังไงหา!"

"อ๊ะ ผมปวดท้องกับปวดหัวอะ ผมอยากนอนจริงๆ นะ (_ _)"

"หุบปากไปเลย! เมื่อกี้ฉันยังเห็นนายเดินยิ้มอารมณ์ดีออกมาจาก ลิฟต์ นายอยากตายเรอะ บอกความจริงฉันมานะ!"

"ความจริงอะไรเล่าวว"

"จ้ะเมื่อกี้นายคาบบัตรอะไรอยู่ เอามาให้ฉันดู" มันคือบัตรอะไร ทำไม่หมอนี้ถึงได้ทำท่าอารมณ์ดีกับมันนั้ก

"บัตรอะไร ผมไม่เห็นรูเรื่อง -_-;"

"ก็บัตรที่นายซ่อนไว้ด้านหลังในกระเป๋ากางเกงนั่นไง"

"โอ๊ะ...ไม่จริงสักหน่อย ผมไม่ได้ซ่อนนะ"

"ไหนขอดูหน่อย มันคืออะไร" ฉันจู่โจมเข้าไปค้นตัวซีวาน พยายาม จะดึงบัตรออกมาจากกระเป๋ากางเกงด้านหลังของเขาในขณะที่หมอนี้ก็ตื่น ไปมาไม่ยอมให้ฉันช่วงชิงมันไปได้ง่ายๆ

"อะไรอ๊ะ เจ็อย่ามาจับตูดผมเช! รุ่นพี่ดูสิอะ แฟนรุ่นพี่กำลังพยายาม จะจับบั้นท้ายผมนะ -O-!"

"อยู่นิ่งๆ เหอะน่า" ลูวินซ์เข้าข้างฉันแน่นอนอยู่แล้ว

พลັก!

ฉันเตะหน้าแข้งของซีวานแรงๆ จนหมอนั้นรีบกุมขาไว้ด้วยความ เจ็บปวด จังหวะนั้นเองฉันจึงได้โอกาสดึงบัตรออกมาจากกระเป๋ากางเกงเขา

"อ๊อ! เจ็ ผมเจ็บนะ!! TOT"

"ดี สมหน้าหน้า ขอดีๆ ไม่ให้ ว่าแต่...นี่มันบัตรอะไรอะ -_-^" ฉัน ชูบัตรนั้นขึ้น มองด้านหน้าด้านหลังแล้วคิดว่าฉันคงไม่เคยเห็นมันมาก่อน

"นั่นมันบัตรผ่านเข้าออกโดมอย่างไม่มีข้อจำกัดนี่นา นายได้มันมา ยังไง?" ลูวินซ์ถามหน้าตื่น แน่แน่นอนว่าบัตรนี้ไซ้ว่าใครจะมีกันได้ง่ายๆ โดยเฉพาะคนในโดมเรดโอเอเซียนที่มักทำผิดกฎของมหาวิทยาลัยอยู่เสมอ พี่บ!

ซีวานแย่งมันออกไปจากมือฉันอย่างรวดเร็ว "เรื่องนั้นนะผมบอก ไม่ได้หรอกอะ"

"ไอ้ชีวิตาน แกเป็นคนลากเฟรนด์มาที่ห้องฉันเมื่อคืนใช่ไหม้?" ลูวินซ์
ถามเสียงดัง

"ผมเปล่านะ ☺"

"นาย! ฉันชี้หน้าไอ้ตัวการ ยืมหน้าซุงแหลที่สุด นายเป็นคนร่วมมือ
กับยายแม่มดมาสินั้ใช่ไหม้?"

"ผมเปล่า~"

"นายเข้าออกโดมเรดโอเชียนโซนคาริสมาได้สบายๆ อยู่แล้ว!"

"แต่ผมไม่รู้เรื่องอะไรนะ~"

"กรี๊ดดด นายแน่ๆ มันต้องเป็นนายอย่างแน่นอน! TOT/"

"เจอกับรุ่นพี่ไม่มีหลักฐาน จะมากล่าวหาผมไม่ได้น้า"

"ยายแม่มดนั้นติดสินบนนายด้วยบัตรนั้น นายทำแบบนี้ได้ยังไงชีวิตาน!"

ผัวะ!

ฉันจู่โจมเข้าตบตีระชงสูงๆ ของหมอนั้นอย่างแรง

"อย่าตีผมเซ"

"ไอ้เด็กเวอร์ แก... --*" ลูวินซ์ยื่นกั๊ดพันกรอดๆ

"ผมจะบอกเป็นครั้งสุดท้าย ผมไม่ได้ทำจริงๆ นะฮะ ☺" ยืมหน้าตา
กะล่อนไม่พอหมอนั้นยังเอาบัตรมาคาบต่อแล้วเดินกลับไปยังห้องพักของ
ตัวเอง มันช่างเป็นการกระทำที่น่าหมั่นไส้ที่สุดในโลก ฉันอยากจะกรี๊ด กรี๊ด
กรี๊ดให้แก้วหูหมอนั้นพังไปเลย ไอ้เด็กเปรต TOT!

"ฮึ่!" ฉันโมโหตัวเองที่ทำอะไรไม่ได้ รู้ตัวคนร้ายแต่ไม่มีหลักฐาน
จึงได้แต่ยื่นสะกดอารมณ์โกรธไว้ ก่อนที่ชีวิตานจะเดินไปไกลฉันก็มลงหยิบ
รองเท้าตัวเองขึ้นไปใส่หัวหมอนั้น

ไป้ก!

เย้ มันตรงเป้าพอดีเลย -O-/"

"จะ...เจ็บไว้ย!"

3

28

เลขา มาสิมีคำสั่งให้ลูวินซ์กับฉันออกตามหาผู้อำนวยการอดัมทันที ในวันรุ่งขึ้น ในมือฉันมีซองเอกสารสีน้ำตาลเกี่ยวกับภารกิจบَابอนี้ เราต้องตามหาผู้อำนวยการอดัมให้เจอให้ได้ภายในสิบวันก่อนเปิดเทอม ขณะนี้การเดินทางเริ่มต้นขึ้นแล้ว ฉันกับลูวินซ์กำลังนั่งอยู่บนเครื่องบินเพื่อเดินทางไปยังมหานครดูไบ ไม่...ยังไม่จบเพียงแค่นั้น เราต้องต่อเครื่องบินไปยังนอกชายฝั่งนครดูไบออกไปอีกไกลเพื่อเข้าสู่อาณาจักรได้น้ำอันยิ่งใหญ่ที่แทบจะเป็นเมืองทั้งเมืองของมหาเศรษฐีที่ลงไปใช้ชีวิตอยู่ใต้น้ำ ที่นั่นคือ 'บลูทาวน์' (Blue Town)

เลขา มาสิระบุมาในเอกสารว่า...ผู้อำนวยการอดัมต้องการตามหา ไช่มังกร

เฮ้อ =_=; จริงๆ นะ

"ตามหาไช่มังกรบَابอนอะไรกันล่ะ ในโลกนี้มีมังกรที่ไหน!" ลูวินซ์รับไม่ได้กับภารกิจที่ทำให้เขาจิตแวงได้ขนาดนี้ เขาคิดว่าโดมเรดโอเชียนเกเรียนที่สุดในเกาะเอเธเนียนแล้ว แต่ไม่จริงเลย ผู้อำนวยการอดัมเกเรียนที่สุด -_-^

"เฮ้อออ ฉันอยากจะบَابตายจริงๆ นะ" ฉันถอนหายใจพลางเขี่ยซองเอกสารให้พ้นมือ

"นี่ยังดีนะที่อย่างน้อยยัยเลขา นั่นก็เตรียมอะไรไว้ให้เราหมดแล้ว"

"ดีตรงไหนกัน การที่ถูกเตรียมไว้หมดแล้วนั่นหมายความว่าเราจะต้องเผชิญหน้ากับเรื่องนี้อย่างจริงจังมากกว่านะสิ"

"ก็จริงอย่างที่เธอพูด -_-;"

"โอ้ย...คิดไม่ออกเลยว่าเราต้องเจออะไรบ้าง"

"เธอเป็นคนไปคุยกับยัยเลขา มาสินี้ ยัยแม่มดนั่นให้คำแนะนำว่ายังไงบ้างล่ะ"

"เธอบอกว่าถ้าเราตามหาเจ้าของไช่มังกรเจอ เราก็จะมองหาผู้อำนวยการอดัมได้ง่ายขึ้น"

"หะ" ลูวินซ์แค้นเสียง "ทำไมอยู่ดี ๆ ฉันต้องมาตามหาไอ้ของที่มันไม่มีอยู่ในโลกใบนี้ด้วยเนี่ย!"

ฉันได้แต่นั่งเกาหัวแกรกๆ ต้องยอมรับว่าถ้าไม่ใช่เพราะฉัน (ยอมตอบรับข้อเสนอของเลขาฯ มาลี) ป่านนี้ลูวินซ์คงได้จัดปาร์ตี้ใหญ่ที่โดมเรดโอเซียนตามที่เขาได้แพลนไว้แล้ว ฉันได้ยินมาว่ามันจะเป็นปาร์ตี้สุดพิเศษที่ประธานโดมลงทุนเป็นคนจัดด้วยตัวเอง

"ใจเย็นนะ..."

"_ _ - ^"

"นายโกรธฉันหรือเปล่าที่ทำให้นายอดจัดปาร์ตี้ล่ะ"

ลูวินซ์หันมาสบตาฉัน ก่อนจะส่ายหน้า "ใครจะโกรธเธอได้ล่ะ" ว่างก็ไม่มีริมฝีปากเข้ามาจิบที่หน้าผากฉันเบาๆ

"ตอบได้ดี ♥" ฉันเอานิ้วแตะปลายจมูกเขาแล้วก็อดลอบยิ้มออกมาไม่ได้~

เครื่องบินแล่นลงบนผิวน้ำทะเล ฉันก้าวลงเหยียบท่าเรือของเมืองบลูทาวนอย่างเป็นทางการ สัมภาระของฉันกับลูวินซ์จะถูกส่งไปยังโรงแรมในเมืองได้น้ำแห่งนี้ได้อย่างอัตโนมัติเพราะเราทั้งคู่ได้จองห้องพักกับโรงแรมแห่งนี้ไว้แล้ว ยืนรออยู่ที่ท่าเรือไม่นานนักรถไฟโดยสารก็มาจอดตรงชานชาลา เมื่อขึ้นมานั่งบนรถไฟแล้วมันก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวลงไปตามอุโมงค์กว้าง รถไฟก็เล็กดังลงเรื่อยๆ และเพิ่มระดับความเร็วขึ้นอย่างกับรถไฟเหาะก็ไม่ปานไม่ถึงสามนาทีผู้โดยสารก็เข้ามาถึงในเมืองบลูทาวนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว!

"สุดท้าย O_O" ฉันยื่นเบิกตากว้างมองมหานครอันยิ่งใหญ่ที่สร้างอยู่ได้น้ำ เทคโนโลยีที่ทันสมัยอย่างกับกำลังยืนอยู่ในโลกอนาคต มองขึ้นไปข้างบน จากที่เคยเห็นท้องฟ้า แต่ที่นี้กลับเป็นผืนทะเลอันยิ่งใหญ่ เหล่าสัตว์น้ำหลากหลายชีวิตแหวกว่ายใช้ชีวิตอยู่รอบๆ บริเวณเต็มไปหมด

"เหลือเชื่อเลยแฮะ" ลูวินซ์เองก็มีท่าที่ตื่นเต้นไม่น้อย

"Good Afternoon Sir, Madame" เสียงชายหนุ่มดังขึ้น ฉันกับ

ลูวินซ์ละลายตาจากความสวดยงามเบื้องบนลงมามองด้านหน้า ปรากฏ
ป้อมปราการขนาดใหญ่ที่เป็นเหมือนประตูใหญ่ของเมือง

"ขอบัตรผ่านประตูเมืองด้วยครับ"

30

ฉันทำหน้าที่ไปครู่หนึ่งก่อนจะหันไปค้นซองเอกสารสีน้ำตาลที่เลขาฯ
มาลีให้มาก็เจอบัตรที่ว่า พอยื่นให้กับชายคนนั้นแล้วเขาก็เอาไปรูดกับ
อุปกรณ์บางอย่างจนมันดังตึ๊ดๆ เป็นอันเสร็จเรียบร้อย

"ยินดีต้อนรับเข้าสู่บลูทาว์นครับ กรุณารักษาบัตรนี้ไว้ให้ดีนะครับ"
ชายคนนั้นส่งบัตรคืนให้ "สิ่งนี้จะตอบสนองทุกความต้องการของคุณ
ภายในเมืองนี้ คุณสามารถซื้อสินค้าและบริการผ่านบัตรนี้เพียงบัตรเดียว
เช่นเดียวกับการเช็คอินเข้าโรงแรม คุณก็สามารถใช้บัตรนี้ได้ครับ เพราะ
นอกจากการทำหน้าที่ทางการเงินแล้วมันยังเปรียบเสมือนเป็น ID ที่จะระบุ
ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวคุณไว้ในบัตรนี้ด้วย ขอให้มีความสุขกับบลูทาว์นครับ"
พูดจบเขาก็ก้มศีรษะให้ฉันกับลูวินซ์เป็นการแสดงความเคารพ

ลูวินซ์กับฉันยืนทำหน้าที่เอาๆ อยู่ที่หน้าประตูเมืองนี้แหละ ไม่รู้จะเริ่ม
จากตรงไหนกันดี ควรบอกแท็กชื่ออย่างนั้นหรือ ในใจฉันคิดอย่างนั้นเล่นๆ
แต่ไม่จริงอะ...มันมีแท็กชื่อจริงๆ ด้วย --;;

บรีน

ฉันกำลังอยู่ในอารมณ์ลึบสน อยู่ที่นี้เหมือนกับออกมานอกโลกยังง
ยั้งงั้น นี่แหละนะ...ที่ที่คนอย่างผู้อำนวยการอดัมจะมา --Λ

"อ้าว เร็วสิเฟนดิ -O-"

"หะ...หา" ฉันหลุดจากภวังค์ หันไปมองลูวินซ์ที่เดินไปเปิดประตู
รดแท็กที่โน่นแล้ว

"ไปโรงแรมกันก่อนเถอะ"

"อ้อ"

ระหว่างทางไปโรงแรม เรามีโอกาสได้ชมตัวเมืองบลูทาว์น นี่มัน
ไม่ใช่เมืองเล็กๆ เลย ผู้คนใช้ชีวิตเฉกเช่นเดียวกับคนบนบก นอกจาก
มหาเศรษฐีแล้วยังมีคนชนชั้นกลางเข้ามาทำธุรกิจที่นี้อีกมาก การเข้าออก
เมืองมีทางเดียวคือรถไฟโดยการเคลื่อนตัวผ่านอุโมงค์สีโลหะขนาดใหญ่ ดูๆ

ไปแล้วที่นี้ก็เหมือนกับการเอาเมืองใหญ่ๆ ในยุโรปลงมาอยู่ใต้น้ำนั่นเอง
เอียด

รถแท็กซี่เบรกที่ด้านหน้าโรงแรมหรู ลูวินซ์ส่งบัตรผ่านให้คนขับรู๊ด
สำหรับเป็นค่าเดินทาง จากนั้นเขาก็ลงมาเปิดประตูรถให้ ฉันทงนหน้า
มองป้ายชื่อโรงแรม 'Eastward' นับว่าเลขาฯ มาลี้จัดสถานที่ได้ไม่เลว
เลย มันหรูหราขนาดดู ภารกิจนี้ชักน่าสนใจขึ้นทุกทีแล้วแฮะ...

ฉันทงนบัตรให้รีเซพชั่น เธอบอกว่าบัตรนี้สามารถใช้ผ่านเข้าห้องพัก
ได้เลย ไม่อยากจะทำอะไรเกี่ยวกับบัตรเดียวจะสามารถทำอะไรต่างๆ ได้มากมาย
ขนาดนั้น นี่ก็เท่ากับว่าเราไม่ต้องมีอะไรติดตัวเลย เพียงแค่มีบัตรนี้บัตร
เดียวก็สามารถใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนี้ได้แล้ว (ต้องมีเงินในบัญชีเยอะๆ ด้วย
นะ ถึงจะได้อยู่อย่างสบาย --;) ฉันทคิดว่าค่าใช้จ่ายในส่วนของฉันกับ
ลูวินซ์ทางเอเธเนียนยูนิเวอร์ซิตีก็คงเป็นคนจัดการให้นั่นแหละ

"อ้อหือ... มาลี้ไม่ทำให้ผิดหวังแฮะ" ลูวินซ์พูดพลางพยักหน้าตาม
หลังจากที่เขาได้สำรวจห้องพักทั่วทุกมุมแล้ว

ในห้องพักมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบครัน แม้ว่าเมืองนี้
จะเป็นเมืองใหม่ที่ทันสมัย แต่โรงแรมที่นี่ถูกตกแต่งในแบบคลาสสิก บรรดา
ของตกแต่งในห้องล้วนเป็นของฟุ่มเฟือย บ่งบอกรสนิยมของคนในเมืองได้
เป็นอย่างดี ขนาดห้องโถงยังกว้างขนาดนี้... ห้องนอนไม่ต้องพูดถึง

ว้าวๆ มองออกไปนอกหน้าต่างเห็นบ้านเมืองในละแวกนี้ด้วย! *O*

"นี่เพนดิ"

"หือ" ฉันทกำลังจะหันไปทางลูวินซ์ แต่หมอนั่นกลับเข้ามาประชิดตัว
เขาคุ้มฉันทขึ้นพาดบนบ่าอย่างรวดเร็ว

ขวับ!

"วินซ์! ทำอะไรนะ ปล่อยฉันทลงนะ >O<"

"อย่าดิ้นสิ"

คนตัวสูงคุ้มฉันทไปที่โซฟา เขาวางฉันทให้นอนลงอย่างเบา มือก่อนจะ
คร่อมอยู่ด้านบน นัยน์ตาเจ้าเล่ห์มองไปหน้าฉันทไล่ระดับลงมาถึงหน้าอก
เขาขบริมฝีปากกลางของตัวเองเบาๆ ทำอย่างกับตัวเองเป็นหมาป่าจ้องจะกิน

เหยื่อยังงัยงั้นเลย!

ผัวะ!

ฉันดีหัวหมอนนั้นเข้าเต็มๆ --

"คิดอะไรอยู่!"

"อื้อย เจ็บนะ TOT"

"ลู่ๆ ก็ลากฉันมาที่โซฟา คิดจะทำอะไรของนายอะ --^"

รู้ทันนะยะ...แค่มองตาก็ก็น่าใจแจ่มแจ่มแล้ว!

"บรรยากาศเป็นใจขนาดนี้...ขอนิดนึงก็ได้เหอะ~"

"ไม่ได้! ข้อตกลงของเราว่ายังไง นายลืมนไปแล้วหรือไง"

"ถ้าฉันไม่เจ้าชู้ไปมีอะไรกับผู้หญิงคนอื่นครบสองปี เธอจะยอมเป็นของฉัน...โอ้เอ๊ย ตั้งสองปีเชียวนะ ฉันไม่ตายก่อนเหอะ TOT"

"ถ้าจะตายก็ให้มันรู้ไปสิ --;"

หมอนี่นะ เผลอไม่ได้เลยจริงๆ ฮี!

ลูวินซ์ยอมออกจากกรงล้อมฉัน ก่อนจะนั่งตีหน้าแข็ง "ขอโทษที่ผู้ชายก็เป็นอย่างนี้อะ โดยเฉพาะเวลาอยู่ใกล้ๆ ผู้หญิงที่ชอบมากๆ ด้วย..."

บอกตามตรงว่าฉันแอบยิ้มจนแก้มจะแตกแล้ว ฉันจุ่มใจตั้งใบหน้าเขาเข้ามาใกล้แล้วประกบริมฝีปากเขาเบาๆ

"นี่สำหรับอะไรอะ" ลูวินซ์ถามเสียงอู้หลังจากที่ฉันถอนจูบเขาแล้ว

"แทนคำขอบคุณไง =O=/"

"เธอต้องการที่จะทดสอบฉันสินะ --^"

ฉันยกไหล่ "ก็แค่ต้องการความแน่ใจเท่านั้น คาลโนว่าน่าจะเป็นที่นิสัยแย่มากจะตาย!"

"แต่แก้ได้! ☹"

":p" ฉันจ้องใจแลบลิ้นให้หมอนั้นเห็น ฮ่าๆ

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูดังชัดจิ้งหะ ฉันเดินไปเปิดประตูไม่ไฉนบานใหญ่ ออก คนดูแลโรงแรมส่งยิ้มทักทายก่อนจะยื่นการ์ดเชิญอะไรสักอย่างให้ เขาแสดงความเคารพหลังจากที่ฉันขอบคุณเขาแล้ว

เอ...คาร์นิวัลออฟบลูทาวน?

"ใครเขาอะไรมาให้ล่ะ" ลูวินซ์ถาม

"การ์ดเชิญไปงานคาร์นิวัลออฟบลูทาวนนี่ะ มันคืองานอะไรหรอ"

ลูวินซ์รีบการ์ดใบนั้นไปดู "ไม่รู้เหมือนกันแฮะ ลองหาดูในอินเทอร์เน็ตสิ"

"ลองดูก็ได้ เผื่อมีข้อมูล" ฉันทว่าพร้อมกับเดินไปหยิบแล็ปท็อปใบในกระเป๋าดูทางที่พนักงานโรงแรมได้อามาส่งถึงห้องแล้ว

การเสิร์ชหาข้อมูลเป็นไปอย่างใจเย็น ในระหว่างที่ฉันกำลังง่วนอยู่กับกุ๊กกิล ลูวินซ์ก็ขอตัวไปอาบน้ำ ไม่นานนักเขาก็เดินออกมาจากห้องนอนในสภาพผ้าขนหนูพันรอบสะโพกแค่ผืนเดียว ฉันเหลือบตาแอบมองกล้ำมหน้าท้องของเขาที่พรมด้วยหยดน้ำกระจายอยู่ทั่วร่าง ผิวพรรณของเขาดีกว่าผู้หญิงบางคนซะอีก พอรู้ตัวว่าซักจะมองนานเกินไปแล้วฉันก็ก้มลงมองแล็ปท็อปเหมือนเดิม

"(. .)"

"อะแยม เล่นมองกันด้วยสายตาแบบนั้นแล้วจะทำไมไม่รู้ไม่ชี้ได้ยังไงครับคุณ ☺"

"ฉันทเปล่านะ" ปากปฏิเสธ มือก็พิมพ์มั่วไปหมด (ทำเป็นสนใจอย่างอื่นนะ)

"อี...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อยที่เรอมองฉันด้วยสายตาแบบนั้น"

"พูดแบบนี้หมายความว่าไง --" ฉันทเลื้อนสายตาขึ้นสบตาเขา

"ทุกครั้งที่ฉันไม่ใช่เสื้อผ้า สายตาเธอจะเป็นแบบนั้นตลอดเลย ^^"

"ไม่จริง!" ก้มลงมองแป้นพิมพ์อีกครั้ง

"ว้า~ ข้อตกลงสองปีอะไรนั่น สงสัยคนที่จะหมดความอดทนก่อนคงไม่ใช่ฉันทซะแล้วมั้ง -O-"

"กล้าพูดนะยะ" เงยหน้าขึ้นมาต่อสู้อีก

"งั้นเธอจะอธิบายสายตาเมื่อกี้ว่ายังไง"

กลืนน้ำลายลงคอหนึ่งอีก ก่อนจะก้มลงมองแป้นพิมพ์ (อีกครั้ง)

"ทำไมฉันทต้องอธิบายด้วย!"

34

"ฮ่าๆๆ เธอเนี่ยน่ารักจริงๆ >_<"

ไต่บ้ำนี่กวนประสาทสุดๆ T_T

"ไหน หาข้อมูลไปถึงไหนแล้วล่ะ ตกลงว่าคาร์นิวัลลอปบลูทาว์นนั้นมันคืออะไร" ลูวินซ์ถามพลางเดินมานั่งข้างๆ

"มันคืองานเฉลิมฉลองให้กับเจ้าเมืองบลูทาว์น โดยงานนี้จะจัดขึ้นทุกครั้งที่เจ้าเมืองบลูทาว์นมีภรรยาคนใหม่ ครั้งนี้เป็นการเฉลิมฉลองให้กับเจ้าเมืองที่มีภรรยาครบหกสิบหกคน ซึ่งงานจะจัดทั้งวันทั้งคืนติดต่อกันเป็นเวลาสามวันสามคืน คนในงานจะต้องสวมหน้ากากแบบครึ่งหน้าซึ่งเป็นที่ยื่นชอบของเจ้าเมือง"

"โอ้โฮ คนที่หกสิบหก"

"นายนี่ซิดซ่ายไปเลยนะ =O=;;"

"ฉันทยอม มีแค่คนเดียวก็พอแล้ว ☺"

ฉันถึงกับนั่งนิ่งไป...ไม่คิดว่าจะเจอสวนกลับแบบนี้ ///

"เอ่อ ตกลงว่านายจะไปงานนี้มัย" (รีบนอกเรื่อง)

"ไปสิ นี่เป็นโอกาสที่เราจะได้เจอผู้อำนวยการอดัมนี่"

"จริงด้วย ทุกคนน่าจะไปรวมตัวกันในงานนี้ นั่นแสดงว่าที่เลขาฯ มาลีส่งเรามาอยู่ที่นี้เพราะรู้ที่อยู่ก่อนแล้วว่าแขกที่เข้าพักในโรงแรมนี้จะถูกเชิญไปงานคาร์นิวัลทุกคน"

ลูวินซ์พยักหน้า "แล้วทำไมยายแม่มดนั่นไม่มาซะเองนะ -_-^"

"ให้เดานะ ฉันว่าเลขาฯ มาลีเองก็คงไม่แน่ใจเหมือนกันว่าผู้อำนวยการอดัมอยู่ที่ไหน คิดดูสิว่าเธอต้องการความร่วมมือจากประธานทั้งสามโดมรุ่นพี่โอนิกซ์กับไฟเรทคงไม่ได้มาที่เดียวกับเราแน่"

"เธอคิดว่าไอ้สองคนนั้นจะยอมทำตามคำสั่งของมาลีหรอ"

"เราคงไม่ได้ถูกแบล็กเมล์ลอปบลูทาว์นหวอหอกนะ -_-*"

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)